

BARBARA CARTLAND

← ————— →
VAHETATUD SÜDAMED
← ————— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Change of Hearts
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja sündmused on kirjaniku fantaasia vili ning need pole reaalse isikute ega sündmustega seotud.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D02375320

ISBN 978-9949-82-559-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Ma olen alati öelnud, et elus saab kõike muuta, kuid tõeline armastus jääb alati muutumatuks – puhtaks, süütuks ja kirjeldamatult kauniks.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1891

Neisa seisis Park Lane'il asuva maja aukartust äratava ukse taga ja helistas kella.

Kannatlikult oodates silmitses ta potilille oma käes – see oli iga hetk õide puhkemas ja väga haruldane.

Et tegemist oli kingitusega, siis oli ta poti värvilisse paberisse mähkinud ja roosa paelaga kinni sidunud.

Lakei avas ukse ja tema selja taga seisis ülemteener.

„Kas preili Waverton on kodus?“ küsis Neisa.

„On küll, proua,“ vastas ülemteener. „Ja kuidas on teie nimi?“

„Mina olen preili Neisa Moore.“

Ülemteener juhatas neiu pisut suureliselt uhkesse salongi eesukse kõrval.

See näis olevat sisustatud kõigega, mida raha võimaldas osta, ja Neisa vaatas huviga ringi.

Ta mõtles, mis tunne oleks olla nii rikas, et saaks osta kõike, mida hing ihkab, mitte olla sunnitud elama nõnda nagu tema ja ta isa praegu – iga penni näpu vahel veeretades.

Tema isa, reverend Patrick Moore, oli alati vaesuses elanud, ent ometigi saanud elult alati seda, mida soovis.

Kohe pärast Oxfordi lõpetamist oli ta ülepeakaela armunud äärmiselt hurmavasse neidu.

Leedi Elizabeth Stoner oli väerika krahvi noorem tütar, kuid krahvil oli esivanemate kodu ülalpidamisega raskusi.

Seepärast pani ta oma lootused Elizabethile, et tolle ilu meelitaks kohale rikka väimehe.

Elizabeth kuulas üsna meelsasti isa sõna, sest armsa leebe loomu tõttu eelistas ta pigem kāske täita, kui oma peaga mõelda.

Ent Patrick Moore'iga tutvudes kaotas ta nii pea kui ka südame.

Tegemist oli kahtlemata kõige nägusama noormehega, keda Elizabeth oli eales kohanud, lisaks ka kõige lustakama ja huvitavamaga.

Patrick oli reisinud isa soovil Londonisse tutvuma inimestega, kes võiksid talle tulevikus kasulikuks osutada.

Tal oli alati erakordselt palju toimetusi ja tal polnud aega ajalehti lugeda, eriti veel seltskonnakroonikat, mis teda põrmugi ei huvitanud.

Alles põhja poole naastes, kui ta ühele semule külla läks, kohtus ta Elizabethiga ja nad veetsid kaks öhtut ühiste sõprade seltsis.

Siis sai Patrick teada, et neiu pannakse järgmisel päeval paari üüratult rikka Saksa paruniga, kel polnud elus millestki puudust, kuid kes oli langenud kaunitari võlude võrku sama lootusetult nagu Patrickki.

Niipea kui Patrick asjast kuulis, asus ta silmapilkselt tegutsema.

Ta oli eluaeg käitunud tuisupäiselt, tagajärgedele mõtlemata, niisiis laenas ta nüüd sõbralt hobused ja tõlla.

Siis sõitis ta tuhatnelja sinna, kus laulatus pidi aset leidma.

Pulmad olid kiiruga korraldatud, sest Saksa parun tahtis oma kodumaale tagasi pöörduda.

Kui Patrick lääneuksest sisse astus, kõlasid parajasti kirikuõpetaja sõnad: „Kui keegi teab põhjust, miks neid kahte ei tohi seaduslikku abiellu laulatada, siis rääkigu ta nüüd või vaikigu igavesti...“

„Mina keelan selle abielu!“ hüüdis Patrick.

Kõik kohalolijad keerasid ringi ja kirikus valitses hauavaikus, kui noormees mööda vahikäiku altari poole sammus.

„Ma keelan selle abielu,“ kuulutas ta uuesti kõmiseval häälel, „sest pruut ei armasta seda meest, kellega ta abiellub, vaid *mind*.“

Kirikuõpetaja pidas teda ilmselt sõgedaks ja lausus rahustavalt: „Lähme nüüd käärkambrisse ja arutame seda asja isekeskis.“

„Siin pole midagi arutada!“ hüüdis Patrick ja haaras Elizabethil käest.

„Ma armastan sind, Elizabeth, ja tean, et sina armastad mind.“

Neiu vaatas teda jumaldavalt, tunnistades sellega noormehe sõnad tõeks.

Kui isa teatas, et ta peab parunile naiseks minema, oli ta igal ööl palavaid pisaraid valanud.

Ühest pilgust neiu silmisse piisas Patrickule.

Ta ei jäänud ootama, vaid jooksis mööda vahekäiku minema, hoides Elizabethil kõvasti käest ja tõmmates teda enda kannul.

Neiu ei pannud vastu.

Enne kui keegi kirikulistest jõudis neid takistada, tõstis Patrick pruudi tõlda ja kihutas minema.

Raevunud krahv üritas põgenikke jälitada.

Noored lipsasid vargsi üle Šoti piiri ja lasid end kohe paari panna muistse „vastastikuse nõusoleku“ kombe kohaselt, mis Šotimaal endiselt kehtis.

Seejärel registreerisid nad oma abielu šerifi juures ja krahv ei saanud enam midagi ette võtta.

Ta ütles tütrest lahti, keeldus temaga elu lõpuni rääkimast ja lõpetas talle senise väikese elatusraha maksmise.

Patrick, kes oli küll õnne tipul, seisis nüüd silmitsi küsimusega, mida edasi teha.

Mil moel teenida piisavalt raha, et pidada ülal oma naist ja ehk hiljem ka perekonda?

Oxfordi ülikoolis oli ta häguselt mõtisklenud arstikutsest.

Ta oli õppinud esmaabi andmist ja veel üht koma teist, et hiljem eksamitest läbi saada. Kuid tema peamised plussid olid piiritu sarm ja kena välimus.

Et nad mõlemad Elizabethiga kibelesid Inglismaalt lahkuma, sai Patrickust niinimetatud meditsiinimisjonär.

Misjonäriühing, millega ta liitus, kavatses saata teda mitmesse maailmanurka jumalasõna levitama.

Ühtlasi oli ühing kauase kogemuse põhjal selgeks saanud, et misjonär, kes oskab tõbiseid tervendada, suudab palju rohkem paganaid usku pöörata kui see, kel on varuks pelgalt sõnad ja palved.

Patrickut koos tema kauni kaasaga saatis silmapais-tev edu.

Nad rändasid paljudesse kummalistesse idamaa riikidesse ja elasid mõnda aega Aafrikas täiesti tundmatute hõimude juures, kellest tsiviliseeritud maailm polnud midagi kuulnud.

Patrickul õnnestus õige suur hulk pärismaalasi ristiusku pöörata või vähemalt nii ta arvas.

Elizabeth kirjutas mitu aruannet ja saatis Inglismaale, need olid nii põnevad ja osalt lõbusadki, et misjoniühing andis need trükki.

Kui neile sündis tütreke, panid nad talle nimeks Neisa, mis tähendab vanakreeka keeles „puhtus“.

Vanemate meelest oli ta niisama kaunis kui armastus, mida nad teineteise vastu tundsid.

Tõsiasi, et nüüd kuulus Moore'ide perre olulise liikmena ka Neisa, ei muutnud nende elu vähimalgi määral: tütreke võeti kaasa kõikjale, kuhu iganes nad läksid.

Neisa harjus magama mõnusalt nii koopas, laevatekil kui ka tillukeses telgis, mis kaitses neid kolme putukate ja muude ebameeldivate ööasukate eest.

Alles siis, kui Elizabeth suri viiruslikku palavikku, millele isegi Patrick ei osanud ravi leida, otsustas mees oma rännuaastad lõpetada ja paikseks jääda.

Ta taipas, et rohketest seiklustest välismaal saaks kirjutada oivalise raamatusarja, ja mitte ainult sel põhjusel, et misjoniühing oli nii öelnud, vaid et sama oli kinnitanud ka Elizabeth.

Tal tuli ilma kellegi abita hakkama saada, kuid ta teadis, et Elizabeth oleks seda soovinud.

Vahepeal oli Patricku isal õnnestunud muretseda pojale abikirikuõpetaja koht samas vallas, kus asusid nende suguvõsa valdused.